

1.º Contra ordinem Sancti^m damnat
sniam adversus quam disputat

sniam con qua dis
putat ubi error

P.

Vocat errorem, et Eresim eam sententiam, adversus quam disputat scilicet sententiam quam tenuit Theologus nostrae Societatis contra illos enim in toto libro disputari certum est, et apud omnes exploratum illam ergo sententiam erroris notat et nominat. Eresim, inquit enim in fine paginae 100. ista est adversa tenentia doctrina, quam amplificat, et se novum foedus gratiae cum liberis arbitris reperire gloriatur, cum tamen antiqua sit ista in Ecc^{le} opinio, si sic dicenda est, et non error. Deinde pag. 101. subiungit Cone^m contra Pelagianos congregatum non solum illos damnare, sed etiam a futuris erroribus Spiritum Sanctum Ecc^{le} propehensum, qui dum ante aetas Ereses destruebat, quas futuras conoverat fugabat. Et pag. 102. dicit suam sniam continuam Ecc^{le} fuisse doctrinam, errorisq; adversariorum contrariam, nec quisquam inquit mihi de erroris verbo succenseat. Et infra licet ergo errorem vocare dogma comuni Sanctorum assertioni contrarium in materia fidei et pag. 105. et 106. ait eos contra quos disputat errare et in errore esse

Nominat Pelagianam

2.º

sapere eandem sniam nominat Pelagianam in pag. n. 6. et 7.º. Loquens de Semipelagianis inquit Eius snia nostris temporibus multi acquiescunt et pag. 29. Loquens de ysa. Semipelagianis qui fuerunt in Gallia inquit Eius snia gallos. Eis temporibus multi Theologi doctrina, et religione praestanti deus videtur acquiescere et pag. 100. ait eorundem Theologos idem sentiri quod illi contra quos Africanum Concilium congregatum est inquit Et superioribus constat Concilium Africanum adversus Gallos fuisse convocatum. Hi autem eandem, quam isti Auctores et usq; sequentes amplectuntur sniam et pag. 82. postq; retulit errorem damnatum a Leone p.º et a Cone^o Africanum ait Haec ipsa isti Theologi docent. Idem repetit pag. 97. et pag. 108. illam sniam, quam nobis tenuit aeneit fuisse sententiam Caesarianam damnatam a Gelasio Papa et pag. 106. attendat ne Pelagij errori adhaerescat, qui aut^m efficax moralis aeneverat

3° Vocat et Pelagianos Theologos contra quos disputat, Nam per Locos allegatos pag. et in citato Testimonio Concilij Senon asseritis eum qui primatam boni operis libero arbitrio ascribit Pelagianum esse censendum. Postea ipse subdit caveant igitur ne Pelagianorum inde recte dicantur, qui in bono opere libero arbitrio primatum adscribunt non gratiae et pag. 154. de illis Theologis loquens inquit. Audiant Prosperum seu eum summam contra illos ferentem sententiam, dum manifeste eos compellat haereticos, qui dominibus bonorum operum et se met ipsis tribuunt primordia, et pag. 109. Videant an haereticis fallantur spiritu et non intelligant vocem Dei dicentis sine me nihil potestis facere.

Illos com quos disputat
nominat Pelagianos

Imo vero peius errare, contra quos disputat, quam illos contra quos B. Aug. scripsit, Inquit in pag. 195. Si Divus Augustinus credimus, qui adversus Galorum errores libros composuit, peius illos errare Theologos repererimus. Illi namque in bonis operibus principium Deo conferebant, et in sola fide nostrum esse incipere. Dei autem perficere. Hi vero in omnibus operibus bonis sibi tribuunt initia. Vide pag. 144. avertit eandem causam vel peiorem agitari contra quos disputat, quam qua olim adversus Gallos damnata est.

Et peius errare Semi
pelagianis

4° ait Theologos ex Italia, et Hispania, qui docent Auxilios Praeparationis efficacia esse moralem quodam errore esse. Obligatos nam disputare incipiens contra eam opinionem efficacia moralis in argumento cap. 19 inquit opinio efficacia moralis explicatur et adversus eam fundamta. ratiocinatur et deinde veluti digito demonstrans Theologos Societatis subditam doctrinam scilicet in praecedentibus confutatam, aliqui ex Hispania et Italia Theologis, quorum ego saepe et in alijs multis sciam veneror, quamvis non amplectantur parocianam tamen ei, quodammodo hoc studio faciunt, sed dum error, in quo et ipsi obligati sunt in alio corrigi ad ipsos tandem veniat, qui dum illam fugiunt in alium consimilem vel eundem currerunt. Dicunt enim auxilium efficax negari non posse, illud aut

sententiam efficacia moralis
et eius auctoris damnet

et

nequaquam efficiens esse, sed morale, Quod sumit efficaciam ex parte motus obiecti, et praevidentiae divinae, et pag. 244. inquit non est ergo tanta ista auxilij morales efficacis sententia et pag. 268. attendat ne Pelagij errori adhaerere, qui auxilium efficax morale constituit

2° iniuriöse agit contra nos

Pag. 145. de Sancto Aug. Loquens Ita illius, inquit, placita venerati sunt, ut in aperto illi contradicere et haereticum non auderent. Si vero non solum in facie ei obstitunt, verum etiam eius doctrinam et cum ludibris reprobandam

Pag. 4. multi vero tanta novarum doctrinarum libidine stimulantur, ut fastidire vetera, in dies nova querant semper Religioni addere, aut mutari desideret qui patrum suorum terminos transgrediuntur. sepe sciunt et super iudicantes se iudicant.

Et in ead. pag. pro dolor sua male concinnata gravissimis sanctorum dictis praeferrant, anteriorum novitates Ecclesiae censuris, exterminatas suscitant, fucant et polunt, ac se novorum dogmatum Inventores gloriantur.

Pag. 5. et ei novarum doctrinarum sarcinas in Ecclesiam asportant

Pag. 98. cum ipsi et ex sacra scriptura prave intellecta arg. deducant

Pag. 279. Haec est tota istorum protervis atq. defensio est aut viluti tela aranearum

Et pag. 278. Iste inquit, qui physico auxilio contradicunt et morale efficaciam adhaerere non solum antiqua sanctorum doctrina Ecclesiae non consentiri videntur sed philosophiae principia simul et demonstratae matres aspernantur.

3° imponit nobis plures propos. erroneas

1^a propos.
Invenit salutis esse ex nobis non ex Deo

1° Totus hic liber supponit eamquam notissimum, et saepe illud repetit sententiam quam nos docemus, et quam favemus esse doctrinam nostram in hoc consistere quod initium salutis non est ex Deo, sed ex nobis, et voluntatem nostram in operando esse priorem gratia Dei, magis procedenti. Ita ut in bono opere

252
primatus adscribitur Libero arbitrio, non gratia. Hoc aut nobis tribuit
dicens in pag. 81. constat eos Theologos tenere voluntatem in operando
gratia. Precedere quae etiam ad effectum determinat, quamvis postea voluntas
a gratia iuretur et relata sententia eorum, qui docuerunt obedientiam
Homini esse priorem, quam gratiam, atque initium salutis esse esse Homine non esse
Deo subdit pag. 82. Haec ipsa uti Theologi docent, ut unicuique legenti
constare poterit Et pag. 83. eorumdem etiam referens illis tribuit quod
dicant si loquamur de instanti natura. Prior est voluntas, quam gratia
nisi enim incipiat operari voluntas gratia nequaquam operabitur. Unde
Libero arbitrio gratiam praevenit in operando.

Et pag. 102. de eisdem Theologis loquens, quamvis gratiam Dei constituent illam
tamen subijciunt voluntati. Eant enim prae illam pernegatam sequi in opere
confitentur. Ipsa sola natura gratiam antecedit. Secundum eorum imaginationem,
et praedeterminationem.

Et pag. 108. et nota sua haec verba refert. Verumtamen liberum arbitrium prius est
in causando ipsa gratia, et pag. 111. caueant igitur qui contrariam sententiam tueri-
tur ne Pelagianos more recte sone dicant? qui in bono opere libero
arbitrio primatum adscribunt non gratia.

Et pag. 112. Hi vero in omnibus operibus bonis sibi ipsis tribuunt initia Deo
aut adiuvant quod ipsi coeperint Et pag. 139. Qui omnium bonorum operum
principium Homini, Deo aut posteriora largiuntur? Et infra non ne quod
Dei est non dies furantur, sed rapiunt dum boni operis incipiendi sibi
sufficiencia adscribunt Et pag. 331. Multum sibi arrogat qui operationum
bonarum Initia quantum ad actum efficientis causa sibi adscribit
quod moralis efficaciam avertentes asseverant. Eadem nobis tribuit pag. 104
105. 110. 130. 157. 156. 255. 359. 380. et multis alijs in locis et quas ille
error defendat? a Theologis, cum quibus disputat multas contra illos
contra illos congerit argumenta.

2^a prop.
Deus ad mouere Eoies
ut conuertantur

20. Hinc imponit quod dicamus quod auctamus quod aucta gra, et liberum arbitriū coniungunt
ad operandum non moueri uoluntatem a gratia. Nam pag. 90. Eius ex
nobis proponem refert; in hoc aut. in quibus causis, in effectio neutra alteram
mouet. Et clarius pag. 94. Quendamodū de duobus tradentibus nauim dixi
mus, qui ad eundem effectū collabunt, Neutrū alteri prestat uirtutem
Neutrū mouet alteram, sic aiunt dum peccator ad Deum conuertit. Deus nō
mouet Eoies ut conuertat, nec Eoies diuinā motionem et causalitatem subter-
nit. Et pag. 151. inquit, cum ergo isti Theologi confitentur initiū operationis
bona ita esse meum, quod nō sit Dei mouentis. Profecto manifeste Diuis
Hieronymus contradicunt. Et pag. 152. inquit. Atque Diuinū auxiliū
Eoies uoluntatem non mouere. Et pag. 380 aiunt nō liberū arbitriū
sine Deo ceat et physice mouente operari Deum uisuper ab ipso libero
arbitriū dependere et in omni ipsi auxiliij operatione prædeterminari;
Non nō mouet nos Deus in uoluntatem nostrā agendū, sed spectat
ipsā ut incipiat operari, quam incipientem mouat, quā fuit snia Caman
a Coelasio Papa damnata

3^a prop.
Homo uiribus natu
rae grām iustitiae
tam adipiscit

30. Imponit quod dicamus Eoies, actibus ex uiribus natura profectis grām
iustificatam adipisci. Nam pag. 116. ambrasia inquit snia aperte
proficit. Eoies actibus ex uiribus natura profectis grām iustificatam
adipiscit. Et pag. 139. non ne initijs operum quod uaperet grā se mere
ri uertantur. Dum ad illud quod est natura, illud quod est grā subseq.
Et pag. 141. Actum conuersionis sua a semet ipsis Eoies gloriantur
Et pag. 166. Cum ad eam, scilicet grām se disponat uiribus suis eandem ane
quit. uicta oppositā sniam. Et pag. 377. qu. consensū inquit, nostra
uoluntatis ex uiribus natura grām quēntie concedunt consequenter fauent.
necesse esse Eoies uiribus natura credere et sperare.

40. Imponit Eoies uoluntate uelut natura ab omni dispositione preparari ad grām

4^a prop. Homo solus veri
tus natura pot se ult^e dis
ponere ad gram

nam pag 89. cum dicitur illud Testimonium, Deus est qui operat^r
in nobis. uultu et perficitur subdit. Quantum distat hoc a placito
contraria. tenentur, qui astuerit non uerent. Eodem ex sola ima
ta libertate diuina gratia consentire, et se ad illam ultimam dispone
re parati. Et pag. 109. inquit Cum isti Theologi defendant quod
qui consentiunt gratia iustificanti, qui ad illam se ultimam dispone
re parati, absq; ulla inspiratione prauia promouente ee innata
sibi libertate operatur an Eretici fallantur quiritur. Et pag. 134.
asserit cuiusmodi Doctores constituerent meritum ee natura quonia
illam operationem, quam constituunt extra gratiam per solas uires
naturae infallibiliter sequitur gratia gratum faciens. Et pag. 163.
Iuxta hanc igitur opinionem uoluntas sola est ee se suae conuersionis
et iustitiae causa

5^a prop. Hominis ideo eliguntur a
Deo qd ipsi eu prius
elexerunt

6° Imponit quod dicamus Erius a Deo eligi, quia pro sola libertate
bonum eligunt. Pericula a Deo eligantur. Nam pag. 272. inquit
Audiant igitur et attendant, qui asserunt Eriem Deum eligere, quia
Erius pro sua impata libertate bonum elegit priusq; a Deo trahe
retur electus, audiant igitur uocem Christi contra ipsos resonantem
non uos me elegistis, sed ego elegi uos. Unde et pag. 361. inquit
utique in moralibus auxiliis efficaciter assistentes, hanc questionem
responderi coguntur nosmet ipsos nos diuicere, quamuis n. gra Dei
bonum quod agendum est libero obijuat arbitrio ipm tn solis
uirtibus suis obijuat elicit sua operat^{em} salutis, ac pro eo quod
bene coepit gratiam promeretur, et gloria, nung. n. gram acciperet
nisi ex se inciperet. Et infra uti actu conuersionis sua a semet ipsis
habere gloriatur.

6° Nobis imponit quod asseramus quando gratia et liberum arb^{tr} simul ope

6^a prop.
Actus conueniens partem
ex lib. arb. partem
a gratia

tantum non totum effectum esse a gra, sed unam partem esse a lib. arb.
alteram vero a gra. Nam pag. 82. Reserens eorum simiam inquit. Sec
eorum simiam simul concurrunt ad efficienda gra, et liberum arb. in partem
in re quod non est effectus a gra ut a tota causa, nec a lib. arb. sed
secundum partes ab uno quocq. le pag. 97. ambo se partem ad effum conueni
nituntur, et charias pag. 171. inquit caueant aduersa simia Amentes
ne quod gratia est sibi tribuant, dum sibi partem, et partem Deo sua
Iustificat. adscribant. le pag. 153. inquit semper gratia precedit qz
Humana subsequit. uoluntatis non in parte, sicut duo trahentes nauim
qui inter se opus, laboremq. partiant, ut auenerat p. simia p. impo
nit pag. 157. 171. 181. 182.

7^a prop.
Hocm operari credens
et diligeri sine
effic. et reali aux.
Dei

Tribue nobis quod sentiamus. Euminem qui ad Deum conuertit. credere
operari, et diligeri sine aliquo auxilio physico, reali et efficiente
pag. n. n. g. de illis. Theologis inquit dicunt auxilium efficax negari ad
posse, Mad aut ne quaquam efficiens esse. le pag. 175. dicant mo
ralis efficacia defensoris dum Eomo aliquis ad Deum conuertitur
sine auxilio physico, et efficiente, quomodo no se ipsum discernat
et charias pag. 380. dicunt libere Eois auxilium sine Deo ceat et
physice mouente operari, et abo. Tribue nobis, quod negemus per
gram efficientem actam generari

8^a prop.
Deus aux. mo non
trahit homines

Imponit q. negemus Deum auxilio suo trahere homines pag. 8. Mult
uerso alij concedunt efficax auxilium non physicu sed morale, quod
uocant inpirationem, uocationem, quibus et similibz uoluntas alli
cit. sed no trahit. le pag. 122. Audiant igr. et attendant qui ane
runt Deum Euminem eligere, quia pro sua innata libertate
bonum e hnt. pruisq. a Deo traheret. electus

Imponit quod sentiamus gratia qua mouet esse solum in intellectu

1^a prop.
gratificatio et solum in
intellectu

et in se eam uero esse uoluntati loquens enim de gratia moraliter eff.
caei contra quam disputat pag. 264. Inquit Ita duntaxat intelligit
illuminat et a foribus uoluntatem saluat, inuincit, et uocat. Hec
autem scilicet gratia, quam probat esse concedendam in liberum
inuat arbitrium et a peccato tribuit efficaciam sumi tantum ex parte
motus obiecti scientia Dei, et liberi arbitrij, et non aliunde, ut
constat pag. 289. 290. et 294.

2^a prop.
Deum cognoscere accu libe
ros in adu. nra tan
quam in ea

X Habet imponit quod dicamus Deum tanquam in causa cognoscere in
uoluntate uoluntates liberas, inquit enim pag. 245. auerent
viti. Theologi non mediocriter aliam peritiam Dei operatione uolun
tatis in ipsa liberi arbitrij potentia, ut in causa pænone. Id tribuit
eo toto capite, in quo sine uicibus inuincit in impugnanda omnia
que impugnantur etiam a Theologis quibus ipse ea tribuit

Am quam immerito pta nobis imponant

Qua omnia si Auctor Euzius sibi auerere et nra omnia colligi satis
illi erit aliqua ratione eam collectionem probari. Cum tñ affirmit
istam esse eorum Theologos sententiam, et eos ipsos hoc confiteri dum ait
Arius, dicunt confidenter constareq; cuiuslibet legenti. Quarendum est
ab illo, qui sint isti Theologi, quos tanto nra, sed satis aperte et p
nostra societate esse occidit et in quo libro, uel scripto id confitentur.
ubi etiam id cuiuslibet legenti constare possit ex nra n. nullus eam
doctrinam aueruit, sed potius contrariam scilicet uicium Justificat
et bonorum operum et Deo esse, et non ex nobis et Deum p suam gratiam
Quenentem mouere, et tradere doctem, atq; adeo gratiam Quenentem
mouere, et eccitatem liberum arbitrium, parusquam illud consentiat
postq; uero liberum arbitrium motum, et eccitatum est Deum una cum
illo ut eam tñ plem eris supernalem consensum efficiat seu p hinc

Quid doceant scrip
Societatis

causae, et per Eius supernalem consensum disponere. Eius ad gratiam, ita ut
 & solas uires naturae nullas sit ad gratiam disponere, nec ullum meritum

Quae omnia docent oēs, qui ex nra Societate scripserunt

Stmus Card. Bellarmus Eae sic docet tom. 4. in controversia 3. gratia
 & gratia et libero arb. cap. 19. probat Deum q. quam gratiam efficit
 et ueniam uenire uoluntate nra, et per eam fieri, ut credamus et ut man-
Stmus Card. Bellar. data eius obseruemus, et c. 14. ait. Deum q. gratia operantem efficiere in
 nobis conversionem et lib. 2. cap. 2. et profens probat aut. gratia non
 expectari, sed prauenire uoluntate nra, et lib. 6. cap. 2. 4. et 5. de
 omnibus actibus supernaturalibus probat non posse Eius aliqui
 uelle ex eis qua ad salutem pertinent sine auxilio gratiae prauenientis
 et adiuuantis, et cap. 5. non posse Eius ex solis naturae uiribus ad
 gram accipiendam ullo modo se preparare, et c. 15. Eae oia cum
 Libertate arbitrij conciliat

Hieronymus Terrens in confessione Augustiniana cap. 3. et 5. Aug.
 ostendit necessitatem gratiae, et n. 12. nemine posse q. liberu arbitriu
Stmus Hieron. Quaronus sine gratia Dei uitam uicā inchoari, aut effici, et n. 13. Sane
 Dei gram intrinsecam esse, et n. 14. esse prauenientem et adiuuantem
 et n. 17. q. gram prauenientem liberu arbitriu q. parari et per subse-
 quentem gram adiuuari, ut perficeret et conseruare possit

Franciscus Suarez qui de Eae materia tres libros edidit oia Eae distinte
 tractans antequā Eae controversia aggrediat in principio libri tertij et
 in principio Secus uicā q. totius controversia. Omnia gratia que
Stmus Suarez nentem necessaria esse, ut initia iustificat. a Deo sumat. et etiam
 gram adiuuantem, qua Deus una cum libero arb. conversionem efficiat
 et necesse aut circa Eae, et similia nullo modo uersari. Eae controversia

852
cum a natura sua regentur, et in lib. 3. saepe repetit ea omnia quae
sunt primum opposita. Et, quae auctor huius libri nobis imponit

Gregorius de balencia late etiam necessitatem gratiae prevenientis, et adjuvantis
seu efficientis, quae se homo preparat ad iustificat^{em} probat in Tomo 1.
Greg. de balencia disp. 8. q. 1. maxime in puncto 5. 6. 7. et 8. in quibus saepe avertit
pro sola virtute natura non potest eorundem se preparari ad gratiam, sed a Deo
initium sumi. Quae gratia prevenientem, et ipsam postea efficientem adjuvans,
et q. 3. punct. 3. 5. et 6.
Dioniscus Molina in concordia q. 14. art. 13. disp. 6. ver. lib. arb. m.
et profert con. Pelagium probat ex solis viribus natura ad posse eorundem
quaequam supernate operari, et disp. 8. necessarium esse aut^m gratia
prevenientis non solum ex parte intellectus, sed et ex parte voluntatis. et disp.
9. Initium fidei coeterorumq; actuum ad iustificat^{em} pertinentium
ene a Deo q. gratia prevenientem, non a nobis, et disp. 30. Deum ad super
nales utu efficien. cum voluntate concurreri ubi et docet quod
Deus q. auxilium gratiae prevenientis primum movet liberum arb. m.
et disp. 38. Haec omnia iterum explicat et versus finem vers. ad
tam vero probationem docet eum, qui convenitur esse aut^m gratia
prevenientis et et cooperantis. Et ibi explicat in quo sensu sit intelligen
tominem vocatum a Deo pro sola innata libertate, pone dissentire
ut sibi eum q. gratia prevenientem vocatus a Deo in sua potestate
habeat concordare se ad Deum, sicut saepe dicit S. August. consentire
vel dissentire propria voluntate est, non quia ex prop. viribus id
ponit, sed ex gratia prevenientis, quae virtutem naturae supponit. et ex gratia
adjuvantem seu cooperantem, quae ex parte Dei prestat. et et q. 123. disp.
p. a mem. 8. ad med. vers. ubi et his verbis optime explicat quomodo

Pat

BIBLIOTECA

Card

Alpho

fran

Doer

Deus, ut ea plus et eodem modo minus plus rem ad eundem, consilium supernatam cum
curant, ut totus a Deo fiat, sed non sine homine, totus ab eodem sed non sine
Deo. Operantis, et cooperantis aug. Et ante in q. 14. art. 13. disp. 14. probat ad fin.
non est tñ observandum in hoc tñ sensu accommodat illud simile de duobus moventibus
unum mobilem, seu trahentibus navim, et cum Ecclia expresse declarat, et sapie
repetat, nihil ab Aut. loci. Eius libri ad contrarium, et eminentem sensu respicimus
detorqueat.

Gabriel Vasquez p. 2. par. 9. res. disp. 88. probat a. c. b. usq. ad e. necessitate
gratia operantis, quia Deus in nobis sine nra libera aux. operat et coope
rantis, quia Deus cum nro libero arb. tang. ea plus eius consentu efficit et
p. illam gram Deum facere ut faciamus, in cod. c. 6. et in seq. sapissime docet
gram Quenientem seu operantem consistere in sta. cogitat. et etia in motu in-
debitata voluntatis et disp. 89. c. 4. et s. agit contra Semipelagianos et
disp. 91. c. 11. contra eod. probat nullam cam aut initium gratia vel q. dert.
ene ee nobis, sed ee Deo et in septem capitibus sequen. id. Gregit.

Alij etiam nre societatis scriptores non ee profecto de hac materia tractent
eam gratiam Quenientem, a qua sumat. initium iustificat. et adjuvan-
tem, quia Deus nobiscum cooperans, actu conuersionis efficiat aperce
et in pluribus locis tradunt, ut M. Card. Solerus in loc. cap. 3. in
illa verba, qui credit in eum et cap. 6. optime explicat quomodo Deus
psuam gram trahat eos, qui ueniunt ad xpum, et c. 15. in illa verba
sine me nihil potestis facere probat contra Pelagian. necessaria ene
intrinsecam gram et Alphonus Salmeron gram intrins. eie Quenientem
et adiuuantem necessariam ene fatet. in tract. 16. in luan. et tract.
39. n. 9. et 14.

Card. Solerus

Alphon. Salmeron

Et Franc. Cotterus in Ineludion. contrauersarum c. 5. ubi probat
Iust. a Deo solo incipere p. gratiam suam preparant. uoluntatem
nostram ante ullum nri liberi arbitrij usu

Franc. Cotterus

Et Joes Madonatus versus illam locum Jois 15. sine me nihil potestis facere

Jois Madonatus

252
In ipsum tradit et optime contra Hereticos declarat
Quare ea ex scriptis quae Autor eius libri legit traditis a Patribus
societatis, qui coram Illmo Cardine de mandato S. V. cum R. Domi
nicanis tractant de hac controversia manifeste constat a Theologis
societatis aperi certum esse et sine gra. no. proveniri a voluntate
sed potius voluntatem a gratia moveri motione gra. intrinseca
ipri voluntati.

Quae vero ipse in hoc libro docet quae sane doctrinae no. conveniunt tradi
tur in alijs scriptis sunt enim multa quae cum illis consensu separata
postulant narrationem.

Ex lib. notis eius libris
d. J. f. Jan. 20. 1711